

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΕΜΥ-ΣΑΙΝ-ΜΩΡΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗ

Ἡ Μαρία ἡ κόρη τοῦ καραβοκύρη Λισιλόου κατέβαινε στὸ Πλουμανάκ ἀπὸ ἓνα μονοπάτι. Εἶχε ξαναμμένο τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μάτια της, ἦσαν ἀγριεμένα.

Καίρῳ τώρα ὁ κόσμος στὸ χωριὸ εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ ἄγριο καὶ σκυθρωπὸ τῆς ὄψος. Ἀπέφυγε τὶς παλιές της φίλες καὶ σ' ὁποιον τῆς μιλοῦσε ἀποκρινόταν μὲ μονοσύλλαβα καὶ μὲ τραχεῖα φωνή.

— Τί νάχη ἄρα γε ἡ Μαρία ; ἔλεγαν μ' ἀπορία οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ.

— Ἐ! μὰ καλὰ δὲν ξέρετε, εἶπε μὰ μέρα ὁ Ἐρρίκος, ὁ παλιὸς τελώνης, πὼς εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Φρανσουά Μπρικιό, τὸ μαραγκὸ τῆς Τρεγκαστέλ, κι' αὐτὸς τώρα κυττάει νὰ παντρευτῆ μὲ μίαν ἄλλη ;

Καὶ ὁμως ἡ Μαρία ἦταν πολὺ ὁμορφη καὶ θὰ μπορούσε νὰ κρατήση κοντὰ της καὶ τὴν πιὸ ἀσάτη καρδιά.

Τὴν ἴδια ὥρα πού ἡ Μαρία κατέβαινε στὸ Πλουμανάκ, ἓνα παλληκάρι μ' ἑλαφρὸ περπάτημα, ὁ Φρανσουά Μπρικιό, τραβοῦσε κατὰ τὴν ἴδια διεύθυνση ἀπὸ ἓνα ἄλλο μονοπάτι. Ἦταν φανερὸ πὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Τρεγκαστέλ.

Τὸ παλληκάρι τραβοῦσε εὐθύμα τὸν δρόμο του καὶ τραγουδοῦσε ἓνα λαϊκὸ τολῆ τραγοῦδι :

Μέσα στὸ δάσος περπατῶ

Μέσα στὸ δάσος στανῶ

Μι' ἄλλη μὲ κείνον π' ἀγαπῶ...

Τὴ Μαρία δὲν τὴν εἶδε. Αὐτὸς χωρὶς νὰ σταματήσει ἐφθάσε στὸ μεγάλο ψαράδικο τοῦ Μαγκάρ πού ἦταν ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τοῦ Πλουμανάκ.

— Γεῖά σου, Φρανσουά, τοῦ εἶπε ὁ Μαγκάρ μέλις τὸν εἶδε.

— Πάντα γεῖά, κ. Μαγκάρ.

— Ἐλα μέσα νὰ πιῆς ἓνα ποτήρι.

Ὁ Φρανσουά μῆξε μέσα. Ὁ πλούσιος ψαράς εἶπε στὴ δούλα του κ' ἔφερε μιά μπουκάλια ἄσπρο κρασί, ἐγέμισε τὰ ποτήρια, ἐτσούγκρισε μὲ τὸν Μπρικιό κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε :

— Σὲ φώναξα, Φρανσουά, γιατί εἶσαι ὁ πιὸ ἐπιτήδειος τεχνίτης τοῦ τόπου. Θέλω νὰ μοῦ διορθώσης τὴν καταπακτὴ τοῦ ὑπόγειου πού μπλαινὴ ἡ θάλασσα γιὰ τὰ ψάρια μου.

Πόσο περήφανος ἦταν ὁ Μαγκάρ γι' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, τὸ ἰχθυοτροφεῖον του ! Κανεὶς ταξειδιώτης, κανεὶς περιηγητὴς ἀπ' ὅσους πῆγαιναν στὸ Πλουμανάκ δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῆ καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ ἰχθυοτροφεῖο αὐτοῦ, πού εἶχε κάνει πᾶμπλουτο τὸν γέρο ψαρά.

— Κάτι ἔχει χαλάσει, εἶπε πάλι σὲ λίγο ὁ Μαγκάρ. Μερικὲς τᾶβλες θὰ θέλουν ἀλλαγὰ. Θὰ δῆς μόνος σου. Ἐφρόντισα ν' ἀδειάσω ὅλο τὸ νερὸ γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ἐργασθῆς καλύτερα στεγνά. Τὰ νερὰ δὲ θὰ κατεβῶν πρὶν δύσει ὁ ἥλιος. Θάχης λοιπὸν ὅλο τὸ καιρὸ νὰ κάνης τὴ δουλειά σου μὲ τὴν ἡσυχία σου.

Ὁ Μαγκάρ ὠδήγησε τὸ μαραγκὸ στὸ ὑπόγειο.

— Ἀλήθεια, ἀκουσα πὼς παντρεύεσαι, τοῦ εἶπε.

— Ἴσως ναί, ἴσως ὀχι, ἀπάντησε ὁ Μπρικιό.

— Μὰ καλὰ, δὲν ἦσουν ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὴ γειτονοπούλα μου τὴν κόρη τοῦ Λισιλόου ; Ὁρατὸ κορίτσι, Φρανσουά ἡ Μαρία. Θὰ κάμπετε ταιριαστὸ ζευγάρι, μὰ τὴν πίστη μου ! Κ' ἔχει καὶ παρὰ, μὲ οὐρὰ. Ὁλόκληρες κασέλες γεμάτες φλουριά. Γιατί τὴν ἀφήσες ; Θὰ τὸ μετανιώσης.

Ὁ Φρανσουά στάθηκε. Τ' ὄρατο τοῦ ἀντρίκιου πρόσωπο πῆρε μιά σοβαρὴ ἔκφραση.

— Ἀκοῦστε, κ. Μαγκάρ, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή. Μπορεῖ ἄλλοτε νὰ συμπαιθῶσα τὴ Μαρία. Ἡ καρδιά μου ὁμως ἄλλαξε ἀπὸ τότε πού εἶδα καθαρά ὅτι ἡ Μαρία εἶνε γυναίκα μὲ πολὺ κακὴ ψυχὴ. Μὴ μ' ἐρωτᾶτε νὰ σὰς πῶ περισσότερα. Οὔτε τὴν ὁμορφιά της, οὔτε τὰ χρηματὰ της θέλω. Ἐγὼ τὴν γυναίκα μου τὴ θέλω μὲ καλὴ καρδιά κι' ἄς μὴν ἔχει ποκάμισο.

Ὁ Φρανσουά ξανάρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴ βλάβη τῆς καταπακτῆς κ' εἶπε στὸ Μαγκάρ :

— Δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖο. Θὰ κάω ν' ἀγοράσω τὰ ξύλα καὶ πρὶν κατέβουν τὰ νερὰ θὰ τᾶχω ὅλα ἔτοιμα.

Ὁ Μπρικιό ἦταν εὐσυνειδητὸς τεχνίτης. Μόλις προμηθεύθηκε τὰ ὕλικὰ πού χρειαζόταν γύρισε στοῦ Μαγκάρ καὶ βάλθηκε μὲ τὰ ὅλα του στὴ δουλειά.

Ἐξαφνα, καθὼς ἦταν γονατισμένος καὶ κάρφωνε χαμηλὰ μὰ τὰ βλά, τοῦ φάνηκε ὅτι ἀκουσε πίσω του θύροβο, σὰ νάκλεινε ἡ πόρτα τοῦ ὑπογείου. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι του ψηλά.

— Ἐ! σεῖς ! φώναξε, γιατί κλείνετε ;

Ἀργά-ἀργά ἐν τούτοις ἡ βαρεὰ σιδερένια πόρτα ἐκλείνε.

— Ἐ ε ε ε !... φώναξε δυνατώτερα. Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ ; Δὲν ἀκούτε ;...

Ξαναφώναξε, βλαστήμησε, μὰ δὲν ἔλαβε καμμιά ἀπάντηση. Ἡ πόρτα ἐκλείνε ἐντελῶς κι' ὁ θύροβος ἔπαψε. Ἐνα σκοτάδι φοβερὸ ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ ὑπόγειο. Ὁ Φρανσουά ἔπληρε τὰ σπύρα του, ἔψαξε στὴ σακκα του, ἤρθε πὸν φανάρι του καὶ τὸ ἄναψε. Τότε μὲ τὸ λιγοστὸ αὐτὸ φῶς εἶδε ὅτι βρισκόταν φλακισμένος καὶ κατάλαβε τὸν κίνδυνο. Σὲ λίγο θ' ἀνέβαινε ἡ θάλασσα καὶ θὰ πλημμυροῦσε τὸ ὑπόγειο. Ἐβале ἀπελπισμένες φωνές.

— Βοήθεια-βοήθεια ! Κύριε Μαγκάρ ; Κύριε Μαγκάρ !

Τίποτε. Ἡ ὥρα προχωροῦσε. Ἀρπάζε τὸ σφυρὶ του, ἀνέβηκε τὰ λίγα πέτρινα σκαλοπάτια, καὶ ἀρχισε νὰ κτυπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὴ σιδερένια πόρτα φωνάζοντας σὰν τρελλός.

Ἀποκαίσιμος ἔπειτα κατέβηκε κ' ἐκάθισε στὸ τελευταῖο σκαλί. Ἐξαφνα ἐννοίωσε στὰ πόδια του τὸ νερὸ. Ἦταν ἡ θάλασσα πού ἀνέβαινε, ἦταν ὁ θάνατος πού ἐπλησίαζε ἀργὸς ἀλλὰ βέβαιος. Σὲ λίγο τὰ νερὰ ἔχιν φθάσει ὡς τὴ μέση του. Ἀνέβηκε στὸ πιὸ ψηλὸ σκαλί. Τὸ φανάρι του ἔβρισε. Τὰ σπύρα του ἔχιν βραχεῖ καὶ δὲν τὸ ἀπαισιο σκοτάδι ἐννοίωσε ὁ Μπρικιό ὅτι ἡ τύχη του εἶχε πιά ἀποφασισθῆ. Ἡ θάλασσα ἔμπαινε τώρα ἀφρισμένη μὲς' στὸ ὑπόγειο καὶ ὁ Φρανσουά περίμενε ὀρθὸς τὸ θάνατο μὲ τὰ μάτια βγαλμένα ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες του.

Ὁ Ἐρρίκος, ὁ παλιὸς τελώνης πῆγαινε κάθε βράδυ στὸ σπίτι τοῦ Μαγκάρ νὰ πιῶν ἓνα ποτήρι. Ἀπὸρὸ ὁ Μαγκάρ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος. Ἦταν ἡμέρα πού ἐπλήρωνε τοὺς ψαράδες πού τοῦφεραν γιὰ τὸ ἰχθυοτροφεῖο του ὅτι καλὸ ἔπιαναν ὅλη τὴν βδομάδα.

— Καλησπέσα, Ἐρρίκο, τοῦ εἶπε μόλις εἶδε τὸν τελώνη. Περιμένε νὰ τελειώσω μὰ στιγμὴ.

— Καλὰ περιμένα. Ὁ Μπρικιό γύρισε στὴν Τρεγκαστέλ ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὁ Μπρικιό ; Βρὲ νὰ πάρῃ ἡ ὁρῆ ! Τὸν ἔξεχασα ὀλότελα. Ποῦ εἶνε ὁ Μπρικιό !

Κι' ἀφίνοντας τὸν κόσμο ἔτρεξε τρομαγμένος στὸ ὑπόγειο. Εἶδε κλεισμένη τὴν πόρτα. Καὶ ἀμέσως τὸν ἔλουσε ἓνας κρύος ἰδρῶς.

— Κατάρη ! φώναξε. Ποιὸς τὴν ἔκλεισε ; Μὲ νευρικότητα καὶ συγκίνηση ἔτρεξε κ' ἐγύρισε τὸ μοχλὸ πού ἀνοίγε τὴ βαρεὰ σιδερένια πόρτα. Κατέβηκε ἔπειτα σὰν τρελλὸς στὸ ὑπόγειο. Τὸ νερὸ τὸ εἶχε πλημμυρήσει.

— Φρανσουά ! Φρανσουά ! ἐφώναξε.

Ἄλλὰ καμμιά ἀπάντηση δὲν ἔλαβε. Ἐτρεξε πάλι ἐπάνω, κ' ἐτράβηξε τὸν ἄλλο μοχλὸ πού ἀδειάζε τὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὰ νερὰ. Σὲ λίγο τὸ ὑπόγειο εἶχε ἀδειάσει.

Ὁ Μαγκάρ μὲ τοὺς ἄλλους ψαράδες πού μαζευτήκανε σταν ἀκουσαν τίς φωνές του κατέβηκαν κάτω καὶ τράβηξαν ἔξω τὸν Μπρικιό, νεκρὸ. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸ πρῶτοπὸ του εἶχε πάρει μὰ τρομακτικὴν ἔκφραση.

— Μὰ ποιὸς, μὰ ποιὸς νὰ τῶκανε αὐτό ; Ποιὸς νὰ τὴν ἔκλεισε τὴν πόρτα ! Ἐσφώνιζε σπαρακτικὰ ὁ γέρο ψαράς.

Ἐξαφνα ἀκουσθήκε ἓνα τρομακτικὸ διαπεραστικὸ γέλοιο καὶ μὴ γυναικὰ μὲ ξέπλεκα μαλλιά καὶ μὲ ἀγριεμένη ὄψη ἀνοίξε δρόμο μὲς' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού κυτιοῦσαν μὲ φρικὴ τὸν νεκρὸ Μπρικιό, προχώρησε πρὸς τὸ πτώμα, τὸ σκούνησε περιφρονητικὰ μὲ τὸ πόδι της καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀποσβολωμένους ψαράδες οὐρλιαξε :

— Αὐτὸν π' ἀγάπησε ἡ κόρη τοῦ Λισιλόου, δὲν θὰ τῆς τὸν πάρῃ ἄλλη γυναίκα !..

Ἡ φωνὴ της ἦταν θριαμβευτικὴ, βραχνὴ καὶ στιργιά. Δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο...

Ρεμύ-Σαιν-Μωρίς

Ἡ θάλασσα ἔμπαινε ἀφρισμένη στὸ ὑπόγειο.

